

Betraktelse inför Tionde söndagen efter trefaldighet

Paul Persson, präst i Glöstorpskyrkan och Tuve kyrka, delar med sig av sina tankar. Evangelietexten för Tionde söndagen efter trefaldighet, hämtad ur Lukasevangeliet 9:46-48, finns utskriven i sin helhet på ordningen för gudstjänst i hemmet.

Som så många andra gånger ser vi att Jesus i dagens evangelietext lyfter fram och pekar på ett litet barn som ett föredöme. Dagens text avslutas med orden ”Ty den som är minst av er alla, han är stor”. Som vanligt vänder Jesus upp och ner på begreppen. Han ser det stora i det lilla. Han pekar som så ofta på värdet av det lilla till motsats till det som kan se märkvärdigt ut men som inte är stort och värdefullt.

Den gångna våren och sommaren har ju också vänt upp och ner på begreppen för oss. Ett litet osynligt virus har satt skräck i en hel värld, stoppat upp så mycket och förändrat vår tillvaro på många olika vis. Men om ett virus nu kan göra allt detta, så är ju Jesu ord om att den minste/det minsta, är stor/stort trösterikt. Vi har säkert märkt hur en liten hälsning på det ena eller andra sättet verkligen har kunnat bli till stor glädje för person som annars varit ensam och isolerad. Låt oss ta med den lärdomen, en lärdom som redan Jesus visade på och som Lina Sandell sjöng om för mer än hundra år sedan i sången: Gör det lilla du kan. Där står det bland annat:

Gör det lilla du kan och se icke därpå,
Att så ringa, så litet det är!

I Jesu ögon är det inte litet. Kommer du ihåg berättelsen om änkans gåva i Luk 21:e kapitel, vers 1-4 där Jesus berättar om en fattig änka som la två kopparslantar i tempelkistan. Jesus såg inte bara det som fanns i änkans slutna hand (jag är nämligen övertygad om att hon inte var angelägen om att visa sina små kopparmynt). Jag tror också att Jesus såg djupare än så, in i hennes hjärta. Så som han i dagens text ” visste vad de [lärjungarna] tänkte i sina hjärtan” (Luk 9:47). Han såg att hos änkan fanns offrets mönster, offrets väg. Det mönster och den väg Jesus själv gick när han offrade sig för oss. Han kände igen sitt mönster hos henne. Detta finns också med i sången jag citerar ovan: ”*Se, han själv gör ju allt*”.

Ja, Jesus har gjort allt för oss när han offrade sig för oss. Vi behöver inte göra något för att förtjäna hans nåd, vi får som barn bara ta emot. Vår utgångspunkt får vara att vi oförtjänt tar emot och att vi oförtjänt får ge vidare. Befriade får vi ge vidare och då är inget för litet. Till råga på allt får vi räkna med att Jesus hjälper oss att få detta till stånd:

Gör det lilla du kan och besinna, att Gud
Hos oss alla blott trohet vill se!
O, så gläds att få gå med hans ringaste bud,
Och att själv han all hjälp vill bete.
O vad fröjd, om en dag han ock säger till dig:
Vad du gjorde, det gjorde du mig!